

Élet és Világosság

MAGYARORSZÁGI EVANGÉLIUMI TESTVÉRKÖZÖSSÉG LAPJA 2009/5

Eltévesztett családpolitika

A történelem messze túllépte azt a kort, amikor az itt közölt gondolatok nyomdafestéket láttak, de az üzenet talán aktuálisabb, mint valaha volt. Mihail Gorbacsov „Peresztrojka – a második orosz forradalom” c. könyvéből idézünk néhány gondolatot.

„Súlyos és hősiess történelmünk éveit elmulasztottuk, hogy elegendő figyelmet fordítsunk azoknak a jogoknak és szükségleteknek, amelyek a nők anyai, háziasszonyi szerepével és elengedhetetlen nevelői tevékenységével összefüggenek. Ma a nők részt vesznek tudományos kutatásban, dolgoznak az építészeten, gyárakban, a szolgáltató iparban, alkotó módon tevékenykednek, de nem marad idejük, hogy eleget tegyenek otthon hétköznapi kötelességeiknek – a háztartásban, a gyermekek nevelésében, a kiegyensúlyozott családi légkör megteremtésében. Rájöttünk, hogy sok problémánk oka – gyerekek és fiatalok viselkedésében, morális területen, kultúrában és termelésben – bizonyos mértékig a családi kötelék lazulása és a családi felelősség elhanyagolása. Visszás eredménye ez komoly és politikailag helyes törekvésünknek, hogy a nők minden területen egyenrangúak legyenek a férfival. A peresztrojkával elkezdjük kiküszöbölni ezt a hibát. A sajtóban, nyilvános szervezetekben, munka közben és otthon heves vitákat folytatunk afelett, mi a módja annak, hogy a nők számára lehetővé tegyünk a visszatérést tulajdonképpen női feladatukhoz.”

Gorbacsov ugyanakkor nem kérdezi meg a nőket, akarnak, vágyódnak-e visszatérni az „eredeti” női hivatáshoz. Soktól nemleges választ kapna. És ezt olyan technikai előrehaladás korában, amikor nem kell padlót súrolni, mosóteknő mögé állni, amikor lassan a varrótű, a kötőtű kimegy a divatból, és a varrógép – ha van még a házban – álmában sem emlékszik rá, mikor kellett utoljára foltot illesznie

egy nadrág térdére vagy elveszett inggallér kifordításán dolgoznia.

Vajon mindenért csak az eltévesztett politika felelős? Nem játszik súlyos szerepet ebben – mint sok egyébben – az isteni rendtől, magától Istentől való elfordulás? Hadd idézzek itt egy még régebbi, „levitézett” vallásos időből származó bizonyítást.

Vincent püspök egy esti összejeövetelen elmondta, hogyan ünnepelték a vasárnapot otthon, a szülői házában. „*Este, amikor besötétedett, mi gyermekek követük édesanyánkat a hálókamrájába, ahol ő letérdelt velünk, és imádkozott külön minden egyesünkért, ahogy csak egy anya tud imádkozni. Egészen huszadik életévemig, amíg otthon voltam, minden vasárnap este bementem vele. Hangja még ma is a fülemben cseng, s még most is érzem kezemen az arcáról lepergő könnyeket.*”

Ilyen anyák fia lehetett a kis Henrik, aki miután hazament vasárnap a templomból, összeszedte a maga „gyülekezetét”, négy kis hűgát, hogy megtartsa nekik saját vasárnapi prédikációját. Felállt egy székre, és hangosan beszélni kezdett:

„*Mai prédikációm témája: 'engedelmeskedj édesanyának'. Kétféle módon kell megmutatni az engedelmességet mindenben. Ha anya azt mondja: 'Marika, hozz szentet, eredj vízért vagy menj a boltba', ne feleljétek: 'Igen, anya, mindjárt, egy perc múlva!' Gyerekeknél a perc sokszor tovább tart, mint az órán. Ha szátok 'igent' mondott, kezetekkel és lábatokkal is 'igent' kell mondanotok. 'Igen, majd egy perc múlva', ez engedetlenség. Aki igent mond, annak azonnal indulnia kell. Aztán engedelmeskedjétek jó kedvvel. Ne morogjatok, ha a könyvet le kell tennetek kezetekből, ne panaszkodjatok, ha abba kell hagynotok a játékot. Nyilván nem akartok kiskutyák lenni, amik csak morogva, kaffantva fogadnak szót. A rendes kislánynak jobban kell engedelmeskednie, mint egy kutyának.*”

Hol a lámpás, hogy megkeressük a fent említett anyákat, fiúcskákat? Boldog és áldott a ház, ahol megtalálhatók. Amikor május első vasárnapján virágot helyezünk az édesanyák asztalára, szálljon szívünkben – ha egyáltalán tudunk és szoktunk még imádkozni – buzgó könyörgés a Mindenhatóhoz: „Urunk, gyógyítsd meg kifordult társadalmunkat! Támassz családi hivatásukat szerető, megbecsülő, hívó édesanyákat! Légy segítségül, hogy készséges, engedelmes nemzedéket neveljenek! És adj nekik a Te megbocsátó szeretetéből, hogy az eltévedteket vissza tudják ölelni az igazak ösvényére.”

ITné.

Mamuska

A második világháború alatt a löwenbruch-i nagybirtok tulajdonosa Nelly von Knesebeck asszony volt. A kiterjedt mezőgazdasági üzem igen sokat jelentett a közeli főváros lakói számára, ezért bőségesen gondoskodtak munkaerőről, úgyhogy még 1945 tavaszán is nyolcvan orosz hadifogoly volt Löwenbruchban. Saját szállással rendelkeztek, és néhány népfelkelő volt a felügyelőjük. Az örök szolgálatát igen könnyűvé tette, hogy a foglyok közt nem fordult elő fegyelmetlenség, soha nem gondolt közülük senki szökésre. A földbirtokosnő ugyanis példás módon gondoskodott róluk. Időt hagyott számukra, hogy lakásukat és ruhájukat rendbe tegyék, ahogy együtt dolgoztak, együtt is étkeztek, németek és oroszok közös asztalnál. Gyakran Nelly von Knesebeck is közöttük. Minden fogoly tudta, hogy Löwenbruchban csak egy konyhát vezetnek. Knesebeck asszony úgy gondoskodott az oroszokról, mint egy jó édesanya.

Egy alkalommal a pártfunkcionárius, az ún. „aranyfácán” jött inspekción tartani. Semmiképpen sem halmozta el dicsérettel a földbirtokosnőt, hanem kifogásolta, hogy a hadifoglyok szállása felér a kaszárnyában élő német katonákéval, sőt összehasonlíthatatlanul jobb, mint a fronton harcolóké. Azt ajánlania, hangsúlyozta nyomatékosan, hogy meg kell nyírítani a jogaikat.

„Nem Oroszországban vagyunk – válaszolta Knesebeck asszony nyugodt hangon -, hanem Németországban, és nem a fronton, hanem otthon.” Szívvel kívánna minden harcoló katonának elviselhető körülményeket, de a sorsuk nem lenne jobb azáltal, ha ő a hadifoglyokkal, akik gondozására vannak bízva, rosszul banna. Ők itt idegenek, szenvednek a honvágytól, ha rajtuk múlik, szívesen otthon maradtak volna. Azonkívül nyomtatott utasításában a foglyok bánásmódját illetően az áll, hogy helyzetüket méltányosan kell kezelni és jogaikat érvényre juttatni. Ő pedig, a földbirtokos, már fél éve nem kapott hírt a fiáról, aki valahol Wolchow környékén lehet; reméli, hogy még életben van, imádkozik érte, hogy magányosságában valami emberiséggel és jóssággal találkozzon.

Az „aranyfácán” felvonta a szemöldökét, és felszólította az asszonyt, hogy mutassa meg neki a nyomtatott utasítást, mert ilyenről nem tud. Irodájában a földbirtokos asszony felütötte a Bibliáját, és rámutatott 2Móz 23,9-re: „A jövevényt ne nyomorgasd; hiszen ti ismeritek a jövevény életét...” Majd továbblapozva olvasta: „Az Úr szereti a jövevényt...” (5Móz 10,18). Aztán még néhány lappal hátrább: „Átkozott, aki elfordítja a jövevénynek ... igazságát!” (5Móz 27,19.)

Talán a pártember jelentése okozta, hogy hamarosan felügyelőt küldtek az örök közé. Az illető nagyon keményen lépett fel, szemrehányást tett,

hogy Löwenbruchban úgy folynak a dolgok, mintha a Harmadik Birodalom nem létezne. Urak és alárendeltek egy asztalnál ülnek; pedig a Führer úgy rendelkezett, hogy a hadifoglyok semmiképpen nem ehetnek egy asztalnál a német nép fiaival, még kis üzemekben sem, ahol a kényszerítő viszonyok miatt elég szorosan közel vannak egymáshoz. Az idegenek előtt világossá kell tenni, kik parancsolnak és kik a leigázottak.

A szóváltás négy szem között történt. Knesebeck asszony felkínálta, hogy bármikor hajlandó neki elkülönített helyiségben terítettetni, ha úri mivoltának megőrzése szempontjából ez lenne szükséges. Ő természetesen úgy véli, hogy akik együtt dolgoznak, étkezzenek is együtt. A fogolynak visszaadnak egy darabot emberi méltóságából, ha egy asztalhoz ülnek vele. Az ilyen magatartást a foglyok megindító módon szorgalmas munkával és kifogástalan viselkedéssel hálálják meg. Ezt az örök hitelesen tanúsíthatják.

Amikor 1945 tavaszán az oroszok előrenyomultak Berlinig, a löwenbruch-i foglyok nem siettek a távozással. Ellenkezőleg, végezték a munkát, mint azelőtt, az egyik a mezőn, a másik az erdőben, a harmadik a gazdasági épületekben. Meglepődtek, amikor egy napon gépesített orosz osztag hajtott be az udvarra. Sürgős ügyük volt: a földbirtokosnő után nyomoztak. Úgy vélték, mint porosz nemesek rokona és egy óriási földbirtok tulajdonosa kétségtelenül a katonai kaszthoz kellett tartozzon, ezzel kapitalistának számított, aki a munkások kizsákmányolása folytán élösködött. Az ilyen ember pedig halált érdemelt.

Knesebecknét már elő is ráncigálták, ütlegelés közben megkötözték a kezét, és a falhoz állították, hogy agyonlőjék. Azonban hirtelen előrohantak a hadifoglyok és heves gesztikulálás közben üvöltözni kezdtek: „Mamuska, mamuska!” A kommandósok meghökkenve abbahagyták a kivégzés előkészületeit, nem tudták mire magyarázni a dolgot. Az elsőnek odaérkező foglyok izgatottan magyarázkodtak a parancsnoknak, a többiek pedig a futástól kifulladásig élőként körülvették a megkötözött asszonyt, és megszakítás nélkül kiáltották: „Mamuska, mamuska!” Olyan bizonyosságtétel volt ez, ami nem igényelt magyarázatot.

A kommandó parancsnoka kénytelen volt respektálni honfitársai akaratát. A földbirtokos asszony bilincseit leoldották, és az oroszországiak hazameneteléig a birtokán maradhatott.

Később el kellett hagynia birtokát. Hosszú, keserves utazás végén kötött ki rokonainál Württembergben. Még húsz évig élt ott békeességben. Élete alkonya fölött napsugárként tündökölt a Löwenbruchban sok szájából felharsanó kiáltás: „Mamuska! Mamuska!”

Anyja lehetsz

Anyja lehetsz, ha nincs bár gyermeked.

Világunk tépett, lerongyolt, beteg...

Nézd, annyi lélek árva, bús, sívár,

megértő szóra, ölelésre vár.

ITné.

Nem hagylak titeket árvául

„Ha atyám és anyám elhagynának
is, az Úr magához vesz engem.”

Zsolt 27,10.

Több mint négyszáz évvel ezelőtt Angliában egy nyomorba süllyedt asszony ballagott csecsemőjével a magányos mezei ösvényen. Majd megállt egy bokor mellett, és az alvó gyermeket kendőbe tekerve letette a fűbe, aztán továbbsietett.

Néhány óra múlva iskolásfiú ment arra, éppen hazafelé tartott. Az alkonyi csendben csak egy tücsök ciripelését lehetett hallani. A kis diáknak hirtelen ötlete támadt: kikotorja a földből és hazaviszi a természet apró hegedűsét. Elindult a bokor felé, és megtalálta az elhagyott gyermeket. Felvette és magával vitte otthonába, ahol a szülei a fiúcskát felnevelték.

Derék ember lett belőle, üzletet alapított, és Isten minden vállalkozását megáldotta. Abban az időben Erzsébet királynő ült a trónon, s ő sok dologban kikérte ennek az okos és istenfélő embernek a tanácsát. Sir Thomas Grasham volt az illető, a királyi tőzsde megalapítója Angliában. Isten csodálatos szabadításának emlékére, aki egy jelentéktelen rovar által mentette meg őt a biztos haláltól, Grasham egy tücsköt helyeztetett széljelzőnek az épület tetejére.

Ha küld az Úr, ne tévovázz!

Isten egyik áldott szolgájának a feljegyzéseiben található a következő történet.

Váratlanul elhunyt fiatal lány temetésére érkezett. A ravatalozóba lépve találkozott a lelkésszel, aki közeli kapcsolatban állt a gyászoló családdal. „Hívó leány volt Mary?” – kérdezte tőle. Ámulatára fájdalmas vonás jelent meg a lelkipásztor arcán. „Három héttel ezelőtt erős indítást éreztem, hogy beszéljek vele – felelte -, de nem tettem, s most nem mondhatok semmit.”

Pár pillanat múlva megjelent a vasárnapi iskolai tanítónő. Az Úr szolgálja neki is feltette az előző kérdést. A tanítónőnek könny szökött a szemébe. „Két héttel ezelőtt mintha egy hang sürgetett volna: 'Beszélj Maryval!' – vallotta be. - Akartam is, aztán elmulasztottam. Most igazán nem tudom hogy állt lelkileg.”

A kérdező mélyen megindulva az anyához fordult: „Ugye Mary újjászületett teremtés volt?” Az anya szeméből ömlöttek a könnyek és zokogva mondta: „Múlt héten nem hagyott nyugtot a gondolat, hogy beszéljek Maryval a lelke üdvösségéről. Állandóan vártam az alkalmas időre, és mint tudja, leányomat hirtelen ragadta el a halál. Elkéstem!”

A Szentlélek három személyt akart használni ennek a leánynak az életében, aki az örökkévalóság kapujában állt. Egyik sem engedelmeskedett.

MIKÉPPEN MI IS MEGBOCSÁTUNK...

A meleg nyári nap lealkonyulóban volt. Herbert Weselov az erkélyen ült és élvezte a pompás naplementét. Miki, a fia szó nélkül odahúzott magának egy széket az apja mellé. A napi hajsza után olyan megnyugtató látványt jelentett az aranyos fényben tündöklő horizont.

„Isten egész biztos másképpen tervezte” – szólalt meg a fiú.

„Mit, ugyan?” – kérdezte az apa.

„A munkát. Teljesen kikészít. A Mindenható ezt nem akarhatta, hiszen Ő maga a jóság, az irgalom, az öröm.”

Herbert nem egészen értette a fiút.

„Nézd, Isten mindent olyan szépnek teremtett – folytatta Miki -, a naplementét, Ő adta a munkát...’

„Na és?”

„A naplemente gyönyörű, a munka nem mindig.”

„Vagy úgy!” Az apa elmosolyodott. Abszolút nem irreális, amit a gyerek gondol. Isten a munkát uralkodáshoz kapcsolta, csak a bűneset után lett verejtékes gürcölés belőle.

„Tulajdonképpen a hajsza, a nyers beszédmodor a kollégák közt nagymértékben hozzájárul, hogy a munka keserves legyen – mondta Herbert a torkát köszörülve. – Amennyire lehet, barátságos, szívélyes légkört kell a munkahelyre magunkkal vinnünk, és ehhez nem sok kell. Itt egy kis türelem, ott egy kedves szó.”

Miki fellélegzett. Tudta, hogy apjáról úgy beszélnek a munkatársai, mint aki mindig Kolossé 3,23-hoz igazodik: „Amit tesztek, lélekből cselekedjétek, mint az Úrnak és nem embereknek”, ahogy azt már édesapjától, Miki nagypapájától tanulta.

Még sokáig folytatták volna a beszélgetést, de anya vacsorához hívta őket.

Utoljára a nagypapa jelent meg az asztalnál, láthatóan felindult állapotban. „Egész nap azon gondolkodom, hogy én mit tettem volna” – mondta félhangosan. Mónika, a menyé, tudta, mire céloz az apósa, és megvonta a vállát. Herbert és Miki azonban értetlenül néztek rá.

„Ezt eméssze meg az ember! Két kölyök megtámad egy férfit, és úgy elintézik, hogy belehal a sérüléseibe. És hiába kiabál a szerencsétlen, többen hallják, de senki nem megy segíteni. Itt, a közvetlen szomszédságunkban!”

Herbert és Mónika felháborodtak, Miki viszont elgondolkodva hallgatott.

„Te hogy látod, fiam?” – fordult hozzá a nagypapa.

„Szörnyűnek. De a felháborodásokat nem egészen értem.”

„Agyonverték valakit – csattant fel Herbert. – Furcsa volna, ha nem szörnyedne el az ember.” Anya és nagypapa egyetértően bólogattak.

„Oké. De tényleg az embert sajnáljátok? Nem inkább az zavar titeket, hogy itt, a közelünkben, a nyílt utcán történt?”

Pár pillanatnyi néma töprengés. „Persze hogy az ember, az áldozat a lényeg!” – bizonygatta Mónika.

Miki nem volt meglepődve a válasszal. „Mi fűt annyira titeket, amikor itt egyetlen emberről van szó? Mi van a számos többivel, akiket naponta gyötörnek a munkahelyen, az iskolában, a társadalomban? Hogy fáj az embernek, ha hibát követ el és segítség helyett gúnyos kritikát kap! Rád fognak valamit, és nem kapsz lehetőséget a tisztázásra. Igazolni akarod magad, és a legbutább érveléssel elmítanod. A „hivatali gyilkosságok” amiknek naponta számtalan ember áldozatul esik, és aminek a nyoma mint szeplő maradandóan rajtad ragad. Ki törődik vele? Melyik újságban olvasol róla? Kit izgat ez?” Mikiből ömlött a szó.

„Igazad van, de biztos lehetsz benne, hogy ugyanígy felháborodnánk, ha ilyesmi nyilvánosságra kerülne” – bölintott a nagyapa, és szeretettel nyugtatta tekintetét az unokáján. Miki igazán hívő fiú volt, nem tudta elszenvadni az igazságtalanságot vagy békétlenséget a környezetében. Magas homlokát, nyúlánk termetét, tiszta kék szemét apjától örökölte, de barátságos, nyílt tekintete azonnal az anyát juttatta az ember eszébe. A meleg szív is anyja öröksége volt.

„Hogy van Margó néni?” – szólalt meg hirtelen a fiú. Theo Weselov egy pillanatra megmerevedett. Margó a húga volt. „Hogy jut eszedbe most Margó néni?” – kérdezte, és unokája nyílt tekintete előtt lesütötte a szemét.

„Meg kellene látogatnunk – szolt Mónika -, miután hallottuk hogy súlyos beteg. Rajtad kívül, papa, nincs senki rokona.”

Az öregember arcán kemény vonás jelent meg. „Tudod, hogy bánt velem a férjével együtt. Az utolsó levelemre nem is válaszolt. Mit keressek ott? A betegápoláshoz nem értek. Legfeljebb gondoskodhatnék valami segítségről.”

Miki elszomorodott. Még soha nem hallotta nagyapját így beszélni. „De... hát... keresztyén vagy. És ő a testvéred...” – emlékeztette a nagyapát, mivel tudta, hogy számára Isten Igéje mindig mérőszinórt jelentett.

Theo hallgatott. Ma este a szokottnál korábban vonult vissza a szobájába,

*

Nem tudott megnyugodni. Izgatottan járkált fel-alá. Mikinek igaza volt. Könnyű mások helytelen tettein felháborodni, miközben saját hozzátartozóit elhanyagolja az ember. Gondolatai visszakalandoztak a múltba.

Amennyire fel tudta idézni emlékeit, soha nem jött ki jól a húgával. Talán a nem hívő szülők is okot szolgáltatnak erre. Theo tízéves volt, amikor Margó született. Előtte mint egyedüli gyerek hozzászólt, hogy minden körülötte forog. A szülők nagyon örültek az új kis jövevénynek és rendkívüli

módon elkényeztették. Theótól pedig elvárták, hogy ebből ő is kivegye a részét.

Ha a kicsi elesett és sírt, az anya szemrehányást tett: „Nem tudsz jobban vigyázni rá?” Ha Margó nyafogott, mert valami nem sikerült neki, az apa megjegyezte: „Igazán segíthetnél a húgodnak!”

Theo volt mindennek az oka, mindenért felelős, Margó pedig a család ünnepektől középontja. Később pedig a tehetséges, a legszebb, a legilledelemesebb. Bátyjának még az iskolából való kikerülése után is mindig az ő rendelkezésére kellett állnia. De Theónál végül elszakadt a cérna. „Mi vagyok én? – üvöltött a húgára. - Cseléded vagy a rabszolgád?” Margó azonnal az apjához szaladt árulkodni. Irtózatossá vált a beszéd. Theo örült, hogy megkezdte tanonc éveit, és elkerült otthonról. A szülői házat ezután csak ritkán kereste fel.

Húga mégis meghívta az esküvőjére. Theo akkor már hívő ember volt, és az Úrtól kért tanácsot, hogy menjen vagy ne menjen. Világosan meglátta, hogy egyetlen húgával keresnie kell a békülést.

Rossz emlékei maradtak az esküvőről. Margó hűvösen kezelte, és a sógorával sem tudott összelepedni. A menyegző után megszakadt a kapcsolat közöttük. Itt-ott találkoztak a városban bevásárlásközben.

Aztán Margó egyetlen gyermeke, egy kislány, közlekedési balesetben életét veszítette. Theo részt vett a temetésen, remélve, hogy talán most közelebb kerülnek egymáshoz. Húga azonban hidegen elutasította. Évek múlva meghalt a sógor, de Margó ekkor sem adott esélyt az engesztelődésre. Theo ezért levelet küldött neki. Soha nem kapott rá választ.

Miért is nem látogatta meg akkor a húgát? Milyen üresnek találhatta Margó az ő jó szándékú vigasztaló szavait, hiszen nem ismerte Jézus Krisztust mint Megváltót, Szabadítót. Egy szívélyes ölelés, csendes odafigyelés – talán erre várt.

Theót nem a közömbösség tartotta vissza a húga házatól. Továbbra is érdekelte Margó sorsa, de később sem tudta legyőzni magát, hogy az otthonában felkeresse. Félt a veszekedéstől, szemrehányástól, vádaskodástól. Ilyesmivel mentegette magát: „Tulajdonképpen nincsenek anyagi gondjai. Saját háza van, a férje után szép nyugdíjat kap. És garantálom, hogy nincs egyedül. Biztosan kialakította a baráti körét, te ott csak láb alatt lennél.”

Nem, ez mégsem volt helyes így! Magára hagyta a testvérét.

Éjfél felé járt, amikor Theo végre lefeküdt, de nem tudott elaludni. A mulasztás tovább gyötörte őt. Aztán az unokáján kezdett gondolkodni. Határozott jellem a fiú, más, mint a korabeli fiatalok. Van ereje bibliai hittel szemben úszni az árral. Ő, Theo igyekezett mindig jó példát mutatni neki. Hát ebben a Margó-ügyben nem jelentett jó példát.

És most újra megjelent előtte a saját gyermekora. Visszaemlékezett a pillanatra, amikor Margót először

megpillantotta. Édesanyja reménykedve nyújtotta felé a kis csecsemőt. „Én egyedül nőttem fel – mondta -, pedig mindig úgy szerettem volna egy testvérkét. Majd meglátod, hogy fog később rád mosolyogni, ha megállsz az ágya mellett! Milyen boldog lesz, hogy van egy bátyuskája, aki okos és erős, aki megvédi és segít neki. – Ugye így lesz?”

Theo fontoskodva bólogatott. Igen, oltalmazni fogja! Ez fontos feladat! De valami kezdettől elfojtotta benne az örömet húga iránt. Fájó féltékenység gyötörte, hogy anyjának csak Margó számára volt ideje. Ha ő kért valamit, örökké azt a választ kapta: „Ezt egyedül is megcsinálhatod, már elég nagy vagy.” Theo sokat gondolt a barátjára, aki egy alkalommal részvevően mondta neki: „Tudom, mi a helyzet Nekem is van húgom. Valahányszor mellőzném őt, mindig akar valamit tőlem. Ha elzavarom, telebömböli a házat, és engem jól leszidnak.”

Theo szenvedett még a gondolatától is annak, hogy Margó ugyanolyan jogokat fog később kiharcolni magának, amilyen az övé. Mert húga kezdetől a család büszkesége volt. Szépsége, kedvessége miatt mindenütt szerették. Ezenkívül a Teremtő szellemi ajándékokkal is bőségesen ellátta. Az iskolai feladatokat, amik felett a bátyja órákig kotlott, ő egykettőre megoldotta. Játszi könnyedséggel tanulta a zongoradarabokat – a bátyjának meg semmi zenei adottsága nem volt. Családi ünnepeken vagy ha látogató jött, Margónak feltétlenül zongoráznia kellett, és agyondicsérték. Órá, Theóra ügyet sem vetettek, teljesen fölöslegesnek érezte magát, legszívesebben elsüllyedt volna. Nem egyszer csatázott emiatt Istennel. Neki miért nem adott tehetséget valamilyen területen?

Valahogy meg akarta mutatni, hogy ő sem akar ki. Csavarogni kezdett az osztálytársaival, és semmi csínyből nem maradt ki. A szülei elszörnyedtek, és a szelíd húgocskát állították elé példaképül.

Tanoncideje alatt Theo minden erejét megfeszítve dolgozott, hogy három éven belül megszerezze a segédlevelet, és végleg elkerülhessen otthonról. Legközelebb a húga esküvőjén kereste fel a szülői házat.

„Most egyedül és betegen fekszik – gondolta Theo. – Ez kétségtelenül rossz, de Isten látja a helyzetét. Ő mindenről tud.” Ezzel a háttérrel fordult és a mennyezetre bámult. „Margó elég sokáig élvezte az élet napos oldalát – morfondírozott tovább -, és nem volt hálás érte, mindent magától értetődőnek tekintett. Most megfordult a kocka. Keserves lehet.”

Theo megpróbált másra gondolni, de nem sikerült neki. A húga arca bukkant fel újra meg újra előtte. A toronyóra elütötte a hajnali harmat

Eszébe jutott Margó hetedik születésnapja. A szülők babát ajándékoztak neki. „Ugye szép?” - kérdezte ragyogó arccal a bátyjától. Theo rá sem

nézett, és fellengzősen kijelentette: „Ilyesmivel csak ti, lányok tudtok játszani.” Margó arca elkomorodott. Szeméből kibuggyant a könny. Theo mentegetőzni akart, valami kedveset mondani, de a húga magához szorította a babát és kifutott a szobából.

Valamelyik tanév végén az ő bizonyítványa nagyon silányra sikerült. Lehangoltan ballagott hazafelé, azon töprengve, hogyan közölje a szülőkkel a rossz hírt, amikor utolérte a húga kacarászó barátnőivel.

„Mi van a testvéreddel? – kérdezték a lányok. – Olyan arcot vág, mintha a tyúkok elvitték volna a kényerét.”

„Biztos rossz lett a bizonyítványa!”

„Megkapta a jutalmat a lustaságáért!”

„Hagyjátok békén! – vette védelmébe Margó. – Nem lehet mindenki jeles tanuló. Ő viszont máshoz ért.” Theo ámulatára húga hátat fordított a barátnőinek, és odalépett mellé. „Segítek neked, hogy apa meganya ne nagyon haragudjanak. Azért továbbjutottál?”

Theo bólintott.

„Na látod!”

A nyugtalanul hánykolódó férfinak még sok minden eszébe jutott, és rájött, hogy a kettőjük közti rossz viszonynak nem egyedül Margó az oka. Mély szomorúság telepedett rá. Lámpát gyújtott, elővette a Bibliáját, és lapozni kezdett benne. Az 51. zsolnárnál kötött ki. Mintha egyenesen neki írták volna az egészet.

„Könyörülj rajtam, én Istenem, a te kegyelmességed szerint; irgalmasságodnak sokasága szerint töröld el az én bűneimet! Egészen moss ki engemet az én álnokságomból, és az én vétkeimből tisztíts ki engemet; mert ismerem az én bűneimet, és az én vétkem szüntelen előttem forog... Rejtsd el orcádat az én vétkeimtől, és töröld el minden álnokságomat. Tiszta szívet teremt bennem, ó Isten, és az erős lelket újíts meg bennem. Ne vess el engem a te orcád elől, és a te Szent Lelkedet ne vedd el tőlem... Uram, nyisd meg az én ajakimat, hogy hirdesse szájam a te dicséretedet.”

Theo megindultan visszatette a Bibliát az éjjeliszekrényre. Még imádkozott, aztán eloltotta a lámpát, és végre elaludt.

*

Másnap délelőtt buszra ült, és elindult a testvéréhez. Mikor is találkoztak utoljára? – töprengett útközben. Nagyon régen. Margó most hatvanöt éves. Egyáltalán meg fogja ismerni?

A ház előtt megállt egy pillanatra, aztán szorongó szívvel közeledett a bejárathoz. Csengetésére nem jelentkezett senki. Még egyszer hosszan megnyomta a csengőt. Semmi válasz. Talán kórházba vitték? Átment a szomszédba érdeklődni.

„Ön Schirmerné fivére? – kérdezte a terebélyes, idős szomszédasszony. – Margó sosem említette, hogy testvére lenne.”

„És hogy van a húgom? Kórházba került?”

„Nem. Az orvos kétnaponként látogatja, és én minden nap ránézek.”

„Akkor eszerint van kulcsa és segíthetne nekem.”

„A kulcsot szeretné megkapni? – kérdezte az asszony bizalmatlanul. – Mi a garancia, hogy ön igazat mond? Nem, nem engedem be a beteghez!”

Theo elővette a személyi igazolványát. Az asszony körülményesen megtisztogatta a szemüvegét, és behatóan vizsgálta a dokumentumot.

„Jó, beengedem a házba, de magával megyek. Végül is felelős vagyok, mivel a kulcs rám van bízva.” Theo dobogó szívvel követte.

„Itt a fivére, Schirmerné. Akarja látni?”

A beteg először nem felelt. „Bánom is én - mondta végül. – Eressze be.”

Theo odalépett az ágyhoz. „Jó napot, Margó” – szólt barátságosan. Húga nem viszonzta a köszönet, csak nézett rá. Theo állta a tekintetét.

Megrendült. Margó megöregedett, arcára kiült a szenvedés. Ami viszont legjobban fáj a férfinak, az a keserű vonás volt a beteg szája körül és a tekintetében. Miért is nem jött hamarabb? Mit mondjon most ennyi év után?

A szomszédasszony menni készült. „A kulcsot akkor majd visszahozza?” – kérdezte.

„Igen – bólintott Theo -, és nagyon köszönöm.” Szívében Istenhez fohászolt, hogy találják meg a közös hangot hűgával.

„Szóval rászántad végre magad, hogy felkeress – törte meg Margó a csendet. – Nyilván féltél, hogy meghalok, és nem tettél eleget keresztyén kötelességednek. Mert mit is szólnának az emberek? A kegyes Weselov!”

Theo letörten hallgatott. Hogy is várhatta, hogy a húga ennyi év után barátságosan fogadja? Mulasztása mint óriási hegy meredezett előtte.

„Nyugodt lehetsz – folytatta a testvére -, nem halok meg olyan hamar. Kegyes vigasztaló szavaidat megspórolhatod másoknak.”

Theónak nem jött szó az ajkára.

„Te küldted a nyakamra egyik prédikátorotokat is, nem? – folytatta Margó. – Világosan megmondtam neki, hogy nem óhajtom a látogatását. Legeltesse csak a saját báránykáját, és engem hagyjon nyugton. Elegendem van az emberekből, akik állandóan istentiszteletre meg bibliaóra futkosnak, de mellette csak önmagukkal törődnek!”

A beteg szünetet tartott. „Szeresd felebarátodat, mint önmagadat” – mondta végül a beteg, és keserűen felnevetett.

„Olyan szívesen tennék érted valamit” – szólalt meg Theo csendesen.

Húga átható tekintettel nézett rá, és a homlokán ráncok jelentek meg.

„Mit akarsz értem tenni?” Szinte durván tört ki belőle. „Eriggy haza! Ott van a fiad, a kedves menyed meg az unokád. Mit törödsz most ilyen hirtelen velem? Évekig rám sem néztél!”

„Ezt igen sajnálom, Margó. Kérlek, bocsáss meg. Még van idő, ezentúl másképp lehet.”

„Ahhoz már késő. Amikor szükségem volt valakire, senki nem volt mellettem. Most megleszek egyedül is.” A beteg ezzel a fal felé fordult.

Theo percekig állt az ágy mellett. Végül menni készült. „Jobbulást kívánok neked.” Margó nem felelt.

Theo elhagyta a házat, és a kulcsot leadta a szomszédban. Margó figyelte a lépteit, és a szívében megmozdult valami a bátyja iránt, aki mégis megtalálta az utat hozzá.

*

„Most már késő.” Hazafelé egész úton testvére szavai csengtek Theo fülében. Valóban így lenne? Amíg él az ember, mindig van lehetősége, hogy bűnét az Úrhoz vigye. Igaz, amit Ézsaiás mond: „Ha bűneitek skarlátpirosak, hófehérek lesznek.” Akkor hát van még lehetőség a megbékélésre.

Ebéd közben mind észrevették, hogy a nagypapa nyomott hangulatban van.

„Nem jól érzed magad, apám?” – kérdezte Herbert aggódva.

Theo erőt vett magán, és beszámolt a látogatásról.

„Én is hiszem, hogy nincs késő egy új kezdethez – jegyezte meg Mónika. – Imádkozzunk közösen azért, hogy érintse meg az Úr Margó szívét. A Bibliában ígéretünk van, hogy Ő úgy igazgatja a szíveket, mint a vizek folyását.”

Theo elkezdett Margóért imádkozni.

*

Hetekkel később kísért a temetőbe. De ma nem jutott el felesége sírjáig. Borzasztó fáradtság tört rá, és heves fájdalmat érzett a szíve táján. Odavonszolta magát a legközelebbi padhoz, és kimerülten letelepedett. Most először tűnt fel neki, hogy mennyi sír fölé helyeztek keresztet. Vajon akik odalent nyugszanak, mind békeséget találtak Krisztus keresztye alatt?

Hirtelen felriadt a gondolataiból. Nem Margó jön ott az út végén? Semmi kétség, ő az! Theo fel akart állni és eltávozni, hogy kitérjen a szóváltás elől, mert az izgalom csak mérget jelenthet gyenge szívének. Elkésett. Margó már észrevette.

„Uram, állj mellettem!” – könyörgött magában Theo tehetetlenül.

Húga odalépett hozzá, és a férfi elámult tiszta, nyílt tekintetén.

„Nem jól nézel ma ki, Theo. Rosszul érzed magad?” Milyen hihetetlenül barátságos volt a hangja!

„El kellene mennem ismét az orvoshoz – felelte Theo erőtlően -, de egyre csak halogatom.”

„Feltétlenül menj mielőbb. Remélhetőleg hamarosan jobban leszel. Egyébként – gyere, látogass meg újra. Csak előbb hívj fel, hogy otthon legyenek.”

Theo nézett Margó után, míg el nem tűnt a szeme elől. „Talán mégis sikerül az Úr segítségével egymásra találunk” – gondolta boldog meghiúsítással.

Felállt, lassan odaballagott a felesége sírjához. Nem tudott sokáig időzni, kimerítette az állás. Fáradtan hazafelé indult. Furcsa gyengeséget érzett. Alig tudta összeszedni a gondolatait.

Kiért a főúthoz és megállt a zebránál. Megtántorodott. Az autósok fékeztek, de miután Theo nem mozdult, a forgalom újra megindult. S akkor Theo lelépett a járdáról, egy autó elkapta, és az úttestre penderítette.

*

A kórházban tért magához. Elgondolkodva vizsgálta a fehér mennyezetet. Érezte, hogy az Úr hamarosan hazahívja.

Régen olyan szorongás fogta el, ha utolsó órájára gondolt. Most teljes békeség volt benne. Mintha valami súlyos teher lehullott volna róla.

Még egyszer elvonult előtte egész élete. Sok nehéz órát élt meg, nem mindig követte az Úr tanácsát. Legjobban azt fájlalta, hogy nem volt benne elég szeretet. Milyen vigasztalást jelentett ebben az órában, hogy belekapaszkodhatott a Megváltó irgalmas szeretetébe. „Igen, Atyám” – mondta csendesen, és arcvonásai kisimultak.

*

Amikor Herbert belépett a kórterembe, azonnal látta, hogy apja életideje a vég felé halad. A beteg arcán leírhatatlan békeség ragyogott. Fia egy pillanatig szótlánul állt mellette. A mély nyugalom enyhítette a közelgő búcsú fájdalmát.

„Megkérhetlek még valamire?” – kérdezte Theo erőtlen hangon.

„Persze, hogyne”- bólintott Herbert.

„Törődjete Margóval továbbra is. Azt hiszem, valami megmozdult benne.” A beteg lehunyta a szemét. Kimerítette a beszéd.

„Természetesen!”

Theo nem mozdult többé. Fia közelebb hajolt, és belenézett apja kisimult arcába. Isten küzdelem nélkül hazahívta.

Herbert nem tudta rászanni magát, hogy a nővért beszéltsa. Úgy érezte, mintha közvetlenül az örökévalóság kapujában állna. Letérdelt az ágy mellett és imádkozott. A nővér belépése zavarta fel Istennel folytatott beszélgetéséből.

„Így szeretnék egyszer én is hazamenni” - mondta, és megindultan apjára mutatott.

*

Szakadó esőben hajtott haza. Otthon sietve ledobta a kabátját, és belépett a nappaliba. Felesége rögtön látta rajta, hogy valami rendkívüli történt, szótlánul átölelte. Herbert Mónika vállára hajtotta a fejét, és sírt. Az asszony megsimogatta. „Minden búcsú fáj, Herbert – mondta csendesen -, de apa otthon van. Erre gondoljunk, és adjunk hálát érte.”

Miki fél óra múlva érkezett haza. Amikor apjától megtudta az eseményt, arcát a kezébe temette és keservesen zokogott. Herbert odalépett hozzá, és

ugyanazokkal a szavakkal vigasztalta, amikkel a felesége őt bátorította.

„Igazad van – mondta Miki egy idő múlva, és letörölte a könnyeit. – Nagyapa miatt nem kell szomorodnunk. Elérte a célt, most már ott lehet az Úrnál. Ez nem ok arra, hogy őt sirassuk. De nekünk rettenetesen hiányozni fog.”

*

Másnap Miki felkereste munka után Margó nénit. Nehezére esett barátságosnak lennie, látva nagynénje hűvös tekintetét. „Van egy hírem számodra, Margó néni.”

„Gyere be!”

„Nagyapa meghalt – mondta a fiú csendesen -, holnapután lesz a temetése.” És Miki beszámolt a balesetről. Nagy meglepetésére Margó könnyekben tört ki.

„Tegnap találkoztam vele a temetőben. Olyan összetettnek látszott...” Margó újra felzokogott.

„Igen, apám mondta, hogy nagyon legyengült. A szíve...” Az asszony némán nézte Mikit. Tetszett neki a fiú. Eszébe jutott a lánya, akinek az elvesztését még mindig nem emésztette meg. Lehet egyáltalán hinni egy szerető Istenben?

Miki tekintetét nem kerülte el nagynénje arcának megkeményedett vonása.

„Margó néni – mondta -, nem szabad elkeserednünk, ha elvesztünk valakit, akit szeretünk. Isten gondolatai magasabbak, mint a mieink. Ő mindennel üzen valamit, csak mi sokszor nem értjük. De akkor is szabad, mint a gyermekeknek a sötétben belekapaszkodni az ő kezébe. Nagyapa olyan sokszor bátorított ilyen gondolatokkal.”

„Hát igen, ő tudott Istenben hinni. Én nem tudok!”

„Miért, Margó néni? Hiszen minden szenvedés ellenére, amiken átmentél, annyi okod lehet a hálaadásra. Szép otthonod van. Felgyógyultál a betegségből. Neked...”

Margó legyintett. „Fiatal vagy még. Nem ismerd az életet, különben másképp beszélne.”

„Igaz, de úgy szeretném, hogy az Úr Jézus megőrizze bennem a hálás, meglegedett, vidám szívet.”

„Jó prédikátor lett volna belőled” – jegyezte meg a nagynéni csípősen. De a fiú szeretetteljes lényé megérintette a szívét.

„Mennem kell – szökt Miki -, de ha valamiben segíthetek neked, csörögj rám nyugodtan. Felhívlak, ha a temetés időpontját tudni fogjuk.”

„Hívj nyugodtan. Jönni fogok.” Margó barátságosan kezet nyújtott.

Miki csodálkozott, milyen nyugodt tudott lenni a temetésen. A tudat, hogy nagyapát viszont fogja látni, megvigasztalta. Szülei ugyanígy éreztek. Hazafelé menet Margó néni odatársult az unokaöccse mellé. Arca ki volt sírva. „Te – mondta csendesen -, az elmúlt napok alatt sok minden járt a fejemben. Úgy sajnálom, hogy nagyapád békülési szándékát elutasítottam. Veled is meglehetősen ridegen bántam. Szeret-

ném, ha ezentúl másképp lenne. Mindig szívesen látlak. Látogass meg mielőbb, jó?”

„Örömmel, Margó néni” – felelte Miki boldogan, és hirtelen mozdulattal megölelte a nagynénjét. Mikor is volt utoljára, hogy valaki megölelte őt? Nagyon-nagyon régen. Margó csodálkozott, hogy most egy bibliai mondás jutott az eszébe. „Amit vet az ember, azt aratja is.” Sorsa miatt megkeseredve nem vetett szeretetet, így nem is arathatott. De most, hogy legyőzte magát, a bátortalan próbálkozásnak máris learathatta a gyümölcsét.

„Mikor jöhettek? Ráérsz ma este?” – szakította félbe Miki a gondolatait.

„Gyere csak! Majd folytatjuk a beszélgetést kedvenc témádról.”

Margó elgondolkodva ment haza. A szívében derengeni kezdett a világosság. Talán Mikin keresztül mégis rátalál a hit útjára? E. Sch.

MÉG EGY PERC ISTEN JELENLÉTÉBEN

Május 1. péntek **Agg 2,1-9**

„...e helyen adok békességet azt mondja a Seregeknek Ura.” (2,9b)

Aggeus a fogság vigasztalást hirdető prófétája, a vágyva vágyott békesség hírnöke. Üzenete idején a templom még romokban hever. Olyan elképzelhetetlen, hogy még egyszer lehetőség nyílik újrakezésre. De Isten soha nem büntetéssel, pusztítással zárja le a dolgokat. A romok helyén az istentisztelet méltóbb helye épül majd. Ez az Ige örök üzenet. Reménysege a mai Izraelnek és minden embernek, aki Isten teljes békességet adó ajándékaira vágyik.

Május 2. szombat **Zsid 3,12-19**

„Vigyázzatok, atyám fiai, hogy valaha ne legyen bármelyikőtöknek hitetlen gonosz szíve, hogy az élő Istentől elszakadjon.” (12)

A hit mindig fejlődésben van. Vissza is fejlődhet. A pusztai vándorlás nagy eseményei nemcsak megerősödést hoztak, hanem sok-sok tagadást, dacot, keserűséget, botlást és bünt is. A hitre vigyázni kell. Nem Isten őrzi a hitünket, hanem mi. S napon-ta számba kell vennünk gyengeségeinket, védtelen oldalainkat, hiszen nemcsak saját futásunk jó elvégzéséért felelünk, hanem szeretteink célba érkezésének az eszközei is vagyunk. Vigyázzunk tehát.

Május 3. vasárnap (Jubilate) **Zsolt 66,1-20**

„Örvendezz Istennek, ó te egész föld” (1b)

A pesszimista ember mindent borúlátóan ítél meg. A nyitott szemmel élő viszont nem felejt el Isten már megtett és folyamatban lévő csodáit: ahogy átvezette az üldözött népet száraz lábbal a tengeren, majd bevitte ugyanígy a Jordánon át az ígért földjére. Ő tartotta féken népe ellenségeit, s benne találjuk lelkünk Megváltóját, megtisztítóját, azt, aki a próbákból is győzelmesen kiment. Számomra ez minden nap az öröm forrása.

Május 4. hétfő

Kol 3,1-10

„Mikor a Krisztus, a mi életünk, megjelen, akkor majd ti is, övele együtt, megjelentek dicsőségben.” (4)

Krisztussal nemcsak az Ő bűneinkért vállalt halálában egyesülhetünk. Ígéletünk van, hogy benne elrejtett életünk a feltámadás dicsőségét is vele együtt éli meg, és így az új ember méltósága szintén hordozza Krisztus valóságát. Ezért befolyásol bennünket oly erősen az „odafel való” iránti reménység, és ez ösztönöz, hogy az „új embert” felöltözve készüljünk az örökkévalóság dicsőségére.

Május 5. kedd

Zsolt 148,1-14

„Dicsérjétek őt: nap és hold; dicsérjétek őt mind: fényes csillagai!...mert parancsolt és előállottak ők (3;5).

A dicséret életünk fontos és mégis elhanyagolt témája. A nem érdemelt megbecsülést hízelgésnek nevezzük, de be kell vallanunk, hogy míg fukarkodunk mások őszinte elismerésével, a magunk számára sóvárogjuk azt. Isten minden pillanatban méltó a magasztalásra, és amikor világának rendjét csodáljuk, akkor valóban az a benyomásunk, hogy teremtményei - legyenek azok égitestek vagy földi dolgok illetve személyek - akkor dicsőítik őt igazán, ha akarata szerint futják pályájukat. Ezért hát ne üres szavakkal dicsérd őt, hanem egész engedelmes életteddel.

Május 6. szerda

Róma 9,14-16

„...nem azé, aki akarja, sem nem azé, aki fut, hanem a könyörülő Istené.” (16b)

Pál a római levelet többek között azok látásával szemben írta, akik kétségbe vonták Isten örök végzését a zsidó nép kiválasztására. Istennek korlátlan mértékben mindenhez megfellebbezhetetlen joga van. Nem vitathatjuk döntéseit. Természetesen Izrael példája valamennyiünk számára is üzenet: nem azért van üdvösségünk, mert kiharcoltuk azt magunknak, hanem mert Isten kegyelmesen elfogad és könyörületességéből bárkire hajlandó szeretetét kiárasztani.

Május 7. csütörtök

Ezékiel 18,21-32

„...ha a gonosztevő megtér...és igazságot cselekszik:...lelkét megtartja életben.” (27)

Isten nem hánytorgatja fel múltunkat. Valóságos kegyelmet és felmentést ad. A megtérés döntő pillanata azonban szükséges fordulat. Ehhez a megújító pillanathoz kell igazítanunk ezután mindent a napi küzdelemben. Néha szinte óráról-órára kell döntéseket hoznunk. Többé nem ösztöneink fognak irányítani, hanem Isten Igéje és Szent Lelke vezet.

Május 8. péntek

Róma 1,16-17

„...nem szégyellem a Krisztus evangéliumát, mert Istennek hatalma az minden hívőnek üdvösségére...” (16)

Az evangélium hirdetése megosztja a világot, még az istenhívők táborát is. Ez az üzenet ugyanis egyértel-

művé teszi, hogy Isten kegyelme nélkül, csupán saját teljesítményünkre támaszkodva végérvényesen elveszettek vagyunk. Egyedül Urunk jóakarata és szeretete tart meg. Az ember hiúságát zavarja, hogy saját teljesítménye alapján nem nyerheti el az Istennel való szövetségekötés jogát. Ezért szükséges bátran és megalkuvás nélkül képviselni az evangélium igazságát, mert nincsen más út.

Május 9. szombat **2 Móz 15,1-19**
„Kegyelledel vezérled, te megváltott népedet.”
(13)

Van egyéni megtapasztalásunk, és vannak nagy közösségi élmények - mindkettő szükséges. Idézett Igénk Mózes dicsőítő énekében található, amit a Veres tengeren való átkelés után szerzett. Nem sokkal a diadalmas szabadulás után az ellenség máris támadott, és a helyzet teljesen kilátástalannak tűnt. Minden közösség szükségszerűen megéri ezt a helyzetet. Egyesek ilyenkor keserűen megbotránkoznak, mások lelkében viszont már a dicsőítő ének sorai formálódnak. Csatlakozz az utóbbiakhoz! Isten nem azért vezetett ki múltad rabságából, hogy a szabadság első lépéseinél elveszítsen!

Május 10. vasárnap (Cantate) **Zsolt 98. 1-9**
„énekeljétek az Úrnak új éneket, mert csodadolgokat cselekedett.” (1)

A Zsoltárból nem derül ki, hogy mi volt az esemény, ami a szerzőt erre a hálaénekre indította. Ezért is meglepő az „új ének” kifejezés. Talán arra gondol az énekíró, hogy Isten kegyelme minden nap megújul, és mi magunk is napról napra megerősödünk az Úr kegyelme, hozzánk való folyamatos jósága iránti hitünkben. Ezt sugallja a megújuló tavaszi világ, ezt támasztják alá naponkénti győzelmeink és örömeink. Neked is bizonyára lendületet fog adni, ha naponként megújítod örvendő szövetségedet az Úrral.

Május 11. hétfő **Róm 12,6-21**
„...az Úrnak szolgáljatok. A reménységben örvendő, a háborúságban tűrők, a könyörgésben állhatatosak...” (11-12)

Az apostol a krisztusi életszabályokról ad rövid összefoglalást. Olyan magatartásra buzdít, mely nem sarjad magától a természetünkből, hanem gondos munkával lesz hívő mindennapjaink gyakorlata. Csak tudatosan lehetünk az Úr szolgálói, és átgondolt keresztény életstratégiával vagyunk képesek állhatatosságra, türelemre és a mindenek felett való örvendezésre. Olyan sok dologra szánunk nagy fáradtsággal komoly energiát, miért ne tennénk erőfeszítést lelki célokért is?

Május 12. kedd **3 Móz 19,33-37**
„...a jövevény(t)...mintha közületek való bennszülött volna...szeressed...mint magadat...” (34)

A bennszülöttek többsége a világ minden táján görbe szemmel néz a bevándorlókra, a menedékkérőkre vagy az eltérő kulturális háttérrel rendelkezőkre, akiket „idegeneknek” tart, s ezért úgy képzeleli, hogy félni kell tőlük, küzdeni kell ellenük. Az Ige szerint „a szeretet kiüzi a félelmet”. Ez az egyetlen eszköz arra, hogy szabadok legyünk a szűkkeblűségtől és idegengyűlölettől. A jövevényvel szembeni szeretet nem lehetőség, nagyvonalúak és szabadlelkűek kiváltsága, hanem parancs. A szeretet minden gyakorlati formájával légy segítségül azoknak, akik jogaikat nehezen vagy sehogyan sem tudják érvényesíteni.

Május 13. szerda **1Thessz 2,9-13**
„...Istennek általunk hirdetett beszédét nem úgy fogadtátok, mint emberek beszédét...” (13)

Emberi dolog, hogy a szellemi, lelki érés kezdetén ellenkezés van bennünk azokkal szemben, akik tanítanak minket. Bíráljuk mestereinket, tanítóinkat, szüleinket, ösztönösen elutasítjuk formáló és segítő szándékukat. Gyakran hallható igehirdetőkről mondott, nem ritkán tiszteletlen kritika, holott nem saját magukról, önnön ügyükben szólnak, hanem Isten akaratát képviselik, tőle függnek, neki adnak számot. Boldog, aki a trombita jelzéseire figyel, és az engedelmességet nem attól teszi függővé, hogy ki kezeli a hangszeret. A megfelelő igazodáson az élete múlhat.

Május 14. csütörtök **Ézs 5,18-24**
„Jaj azoknak, akik a gonoszt jónak mondják, és a jót gonosznak, akik a sötétséget világossággá és a világosságot sötétséggé teszik.” (20)

Nem szükséges az ókorba visszatekinteni, hogy a fenti Ige igazságát igazoljuk. Napjaink bevett politikai és szellemi gyakorlata az ellenfél ellenségként való kezelése, szidalmazása, szándékainak kiforgatása, elkerülhetetlen törekvéseinek rosszindulatú és rosszhiszemű becsmérése a mindenáron való előnyszerzés érdekében. Sajnos hívő emberek is belesodrónak ebbe a bűnös magatartásba, elfelejtik, hogy szavaikért és tetteikért egyszer számot kell adniuk. A hízlekedés is hamis tanúbizonyság, az elfogultságot Isten soha nem támogatja. Ezért légy igaz, és akár a többség véleményével szemben is képviseld bátran az igazságot.

Május 15. péntek **1Thessz 4,1-8**
„...kérünk titeket...és intiünk...mindinkább gyarapodjatok.” (1)

A világban minden mozog, fejlődik. Előre halad, vagy visszacsúszik. Hasonlóképpen van ez lelki életünkben is. A hitre jutottaknak szükségük van az apostol bátorítására. Nem elégedhetnek meg a tegnapi eredményeikkel. A tökéletesség azt jelenti számukra, hogy a korábban lerakott alapra építve most messzebb tartanak, mert még teljesebben akarnak ragaszkodni Krisztushoz. Ez a hozzáállás nem Istennek tőlünk független munkája, hanem a mi következetes gyakorlatunk!

Május 16. szombat

IKrón 28,1-10

„...az Úr minden szívbe belát és minden emberi gondolatnál jól ért.” (9)

Az élettől búcsúzó Dávid megjelöli utódját, Salamont, akit hite szerint fiai közül az Úr maga választott ki. Egészen bizonyos, hogy a testvérek számára ez irigység forrása és csalódás lehetett, de Dávid szavaiból azt is megértjük, hogy az Úr feltehetőleg milyen alapon döntött: nem a külsőt nézte, nem a születési rangsort, nem az anyák származási helyét vagy társadalmi pozícióját; hanem a szíveket vizsgálva választotta ki Salamont. Többnyire lehetetlen, hogy környezetünk ugyanazt lássa, amit a minden titkot ismerő Isten. Van, aki úgy választ, hogy inkább keresi a világ elismerését és megbecsülését, mert nem bírná elviselni, hogy az emberek félreértsek, és a látszat alapján kiközösítsék. Viszont boldogabb, akit egyetlen szempont érdekel: mineknek látja őt az Úr.

Május 17. vasárnap (Rogate) 1Thessz 5,12-24

„Szüntelen imádkozzatok!” (17)

Pál leveleinek a végén mindig találunk a köszöntések és üdvözlések mellett intéseket és szempontokat a gyümölcsöző lelki élethez. Vannak dolgok, melyek egyértelműek és természetesek, mégis (különösen ifjú korban) gyakorlásukra figyelmeztetni kell. Ilyen dolog az imádság kérdése is. Valamilyen szinten gyakoroljuk, de állandó kapcsolatban lenni az Úrral, keresni az ő akaratát, kérni támogatását és hálát adni, ha megvalósult valami - ez az igazi Isten-gyermeki állapot. Erre figyelmeztet az apostoli intelem.

Május 18. hétfő Példabeszédek 16,1-9

„Jobb a kevés igazsággal, mint a gazdag jövedelem hamissággal.” (8)

A világ véleménye más. Ott arra néznek fel, aki minden kínálkozó lehetőséget megragad, függetlenül attól, hogy tisztességes vagy tisztességtelen annak módja. Gyakran fölöslegesen vagyunk versenyben másokkal, meg akarunk felelni embereknek, és ezért hiányzik belőlünk az elégedettség és a tartás. Általában csak döntés kérdése, hogy lemondunk-e olyan megoldásokról, melyeket Isten előtt szégyellnünk kellene. Amit anyagiakban pillanatnyilag veszítünk, azt megnyerjük Isten nagyrabecsülésében és talán későbbi súlyosabb megbízatásaiban.

Május 19. kedd 2 Pét 3,1-10

„...az Úr...hosszan tűr érettünk, nem akarván, hogy némelyek elveszenek...” (9)

Csak Isten döntésétől függ, hogy meddig jár a világ órája. Sokan, ha rajtuk múlna, már megállítanák, vagy legalábbis sürgetik az Urat, hogy fejezze be a programot. Igénk azonban arra figyelmeztet, hogy

nemcsak a számunkra ismeretlen, esetleges elveszettek iránti kegyelem igényel haladékot, talán mi sem vagyunk abban az állapotban, hogy hirtelen az Úr elé állhatnánk. A türelem tehát „érettünk” is hasznos.

Május 20. szerda

3Móz 19,11-18

„Süketet ne szidalmaz, és vak elé gáncsol ne vess, hanem félj a te Istenedtől.” (14)

A tízparancsolat igéinek magyarázata és részletezése közben feltehetőleg a „ne tégy felebarátod ellen hamis tanúbizonyságot” Ige értelmezése áll előttünk. Bizony gyakran mondunk embertársaink távollétében és hátuk mögött olyan kijelentéseket, melyek az adott személy lejáratását, értékének csökkentését jelentik. Az sem idegen tőlünk, hogy ellenfeleinknek vagy riválisainknak kelepécét állítsunk vagy gáncsolatot vessünk. Ha ilyesmi velünk történik, képesek vagyunk örökre megharagudni. Gyógyítson meg bennünket az Úr, hogy szívünk mélyéig megszabaduljunk minden rosszakarattól felebarátainkkal szemben.

Május 21. csütörtök Mennybemenetel ünnepe

Ján 12, 20-36

„...ha felemeltetem e földről, mindeneket magamhoz vonzok.” (32)

Különös, de itt elsősorban nem a mennybemenetelről beszél Jézus, hanem a keresztfára való felemeltetéséről. Amit pedig magához vonz, az nem a mi veszendő lelkünk, hanem bűneink terhe. Vagyis testében viszi fel a keresztfára vétkeinket, s mutatja meg, mint valami győzelmi jelvényen a bűn feletti diadalt. Természetesen benne van kijelentésében az az ígélet is, hogy nem magát mentve emelkedik a számunkra elérhetetlen magasságba és megy vissza az Atya világába, hanem magával akar vinni minket is, hogy ahol ő van, mi is ott lehessünk.

Május 22. péntek

Ézsaiás 51,1-8

„Ne féljete az emberek gyalázatától, és szidalmak miatt kétségbe ne essetek.” (7b)

A fogságból hazatérők keserű tapasztalata, hogy nemcsak az országot találják romokban, hanem szembe kell nézniük azok gúnyolódásával, akik nem látják értelmét a hazatérésnek, és nincs kedvük helyreállítani azt, ami tönkrement. Talán az utóbbi a nehezebb, s alig van olyan, akire ne hatna bénítólag mások negatív életlátása. Az emberektől való félelem még az életkedvünket is elveheti. Milyen jó, hogy nem nekik adunk számot, hanem egyedül az Úrnak. Őérette fordulunk reménységgel veszítettnek tartott ügyek felé, s az sem fékez bennünket, hogy tudjuk: akik most leszólnak és megvetnek bennünket, elsőként élnek majd munkánk gyümölcseivel.

Május 23. szombat

Lukács 6,17-19

„...az egész sokaság igyekezett őt illetni: mert erő származott belőle...” (19)

Próbáljuk elképzelni a jelenetet: Jézus megjelenik egy mezőn emberek hatalmas tömegében, akik az egész országból futottak össze, mert hallották, hogy Jézusnak hatalma van a gyógyításra. Nekünk sokszor egy-egy ember nyugós természete is halálos fáradtságot jelent, őt azonban egész tömeg próbálta legalább megérinteni, és mindenki azt tapasztalta, hogy erőt kapott ezáltal. Bár tudjuk a választ, mégis önkéntelenül adódik a kérdés: honnan lehet ekkora erővesztésedet pótolni, és ki képes ilyen tökéletes odaadásra?

Május 24. vasárnap (Exaudi) Zsolt 27,1-14

"Halld meg uram hangomat – hívlak!" (7)

Dávid, a népszerű, jeles személyiség be meri vállalni, hogy gyenge, s az Úr nélkül kiszolgáltatott ellenségei irigységének, ellenszenvének. Tudja, hogy egyedül az Úrban elrejtve képes elviselni az életet és megoldani a kormányzás hatalmas feladatát. Nem akar olyan látszatot kelteni, hogy kiemelt szerepéhez Isten nélkül is emberfeletti ereje volna. Megvallja, hogy szüksége van az Úrra, egyedül őáltala képes hivatásának megfelelni. Merd vállalni te az is efféle „gyöngeséget”!

Május 25. hétfő 1Thessz 5,1-11

„...nem haragra rendelt minket az Isten, hanem arra, hogy üdvösséget szerezzünk, a mi Urunk Jézus Krisztus által.” (9)

Istennek minden emberrel határozott terve volt és van. Ennek egyik döntő elemét az apostoli igehirdetés fel is fedi: Isten nem ítéletre, kárhozatra (haragra), hanem üdvösségre rendelt bennünket. Az utat is megszabta, az út neve: Jézus Krisztus. Azok közé tartozunk, aki e minta nélkül képtelenek volnánk Isten „rendelését” kellően felismerni és megvalósítani. Nem akarunk az Úr akaratával szemben másfajta életet megvalósítani!

Május 26. kedd Jeremiás 8,1-7

„Még az eszterág is tudja a maga rendelt idejét az égben, és a gerlice, a fecske és daru is megtartják, hogy mikor kell elmenniük, de az én népem nem tudja az Úr ítéletét.” (7)

Isten hírnöke a gólya, és a többi költöző madár is. Bizonyágtételük megszégyeníti minket. Hűségesen és jól felismert érdekből pontosan ragaszkodnak Isten „törvényeihez”. Ellenkező esetben áldozatul esnének az idő viszontagságainak. Nem láznak Teremtőjükkel szemben, hogy miért teremtett zordon telet, amelyben nincs élelem. Amikor ennek az időszaknak a beköszöntése várható, kellő pillanatban útra kelnek (menekülnek az eljövendő „harag” elöl). Vajon a teremtett világ földi ura, az ember, miért nem ismeri fel Isten törvényét, és miért nem veszi tekintetbe azt, ami az életét szolgálja?

Május 27. szerda Lukács 5,12-16

„Jézus ...mondta: akarom, tisztulj meg!” (13)

Isten eredeti akarata az áldásokkal teljes élet, és nem a nyomorúsággal, bajjal, betegséggel bővelkedő. Természetesen a betegség felett is ő rendelkezik, de alapvetően rajtunk múlik, hogy felismerjük: eredeti szándéka nem a betegségből fakadó tehetetlenség, hanem a diadalmas Isten országát szolgáló ép lélek. Ma azért imádkozunk, hogy az Úr szabadítson meg mindenféle keserűség és panasz poklosságából, és állítsa helyre belső emberünket.

Május 28. csütörtök Példabeszédek 24,23-29

„Ne mondd ezt: amiképpen cselekedett énvelem, úgy cselekszem övele.” (29)

Egyedül Istennek van joga arra kit-kit cselekedete alapján megítélni. Viszont ahogy tőle irgalmasságot és nagyvonalúságot várunk mindenek ellenére, úgy félünk is jogos ez az igény: ha valaki nekünk kárt okozott, mi ne legyünk a kártevés hasonló eszközei, hanem minden körülmények között a jót szolgáljuk. Tévhit, hogy édes a bosszú. Igazi lelki nyugalmat és megelégedést csak az Isten melletti szilárd elkötelezettség okoz.

Május 29. péntek Lukács 15,11-24

„Ez az én fiam meghalt és feltámadott, elveszett és megtaláltatott.” (24)

Az igazi apa soha nem tagadja meg gyermekét. A legtöbb szülő természetesen inkább dicsekedni akar, szívesen mesél gyermekének sikereiről. Isten olyanak fogad el minket, amilyenek vagyunk. Nem tagadja meg elveszettjeit, sőt tudja, hogy mindannyian megjárjuk a magunk útját, a tékozló fiakét. Az én fiam akkor is, ha elveszett. Ez a kijelentés ad valamennyiünknek élő reménységet.

Május 30. szombat Zsolt 90,1-17

„A mi esztendeinknek napjai hetven esztendő, vagy ha feljebb nyolcvan esztendő, és nagyobb részük nyomorúság és fáradtság, amely gyorsan tovatűnik, mintha repülnénk.” (10)

Ma nem az élet rövidsége felett vagy terhei miatt szeretnénk keseregni. Kapjon inkább hangsúlyt az, hogy semmilyen lelki vagy fizikai teher nem tart örökké nem szoríthat a földhöz. Gyorsabban jön el a feloldozás, mint a próbák idején gondolnánk, s a terhek ellenére is tudunk „repülni”, szárnyalni, a bajok fölé emelkedni. Miért is gondoltuk, hogy létezik - és ha léteznék, élhető volna - egy olyan világ a földön, melyben nem a sötét bajok hátterén ragyogna fel Isten kegyelmének világossága, a tőle kapott élet értelme és öröme.

Május 31. vasárnap Pünkösöd ünnepe Zak 4,1-7

„Nem erővel, sem hatalommal, hanem az én lelkemmel! – azt mondja a Seregeknek Ura.” (6)

Zakariás látomásában egy tökéletes hétágú arany gyertyatartó jelenik meg, oldalán a világításhoz szükséges olaj forrásával, két olajfával. Az angyali kérdésre a próféta bevallja, hogy nem tudja, mit jelent a látomás. Számunkra is az angyali magyarázat teszi érthetővé az üzenetet: Isten kegyelme kiapadhatatlan, világosságul rendelt bennünket; országát nem emberi erőre vagy erőszakra alapítja, hanem megerősít abban a hitben, hogy amiképpen az olajfa időben és folyamatosan meghozza gyümölcsét, a mesterien elkészített mécses pedig ebből „táplálkozva” minden sötétséggel dacol, úgy az Isten Lelke által vezetett ember az Úrból táplálkozva és az ő akaratát megvalósítva képviseli a menyeyei Atya akaratát ebben a világban. – ig -

HÍREK, IMATÁRGYAK

Az International Romani Union (IRU) 1990-es varsói kongresszusán április 8-át a romák nemzetközi napjává nyilvánította. A Roma Világnapot 2003 óta Magyarországon is megtartjuk. Az idei évvel a Főiskolánkon a Teológus és Lelkész Szak is bekapcsolódott e rendezvénysorozatba: az Ökumenika és Interkulturalitás Tanszék *"Bepillantás a cigány-roma kultúra és történelem világába"* című programmal várta az érdeklődő nagyközönséget. A fő szervezők Lakatos Anka és Kalla Éva, főiskolánk teológus hallgatói voltak.

Kiállítás, irodalommal, történelemmel, közélettel és vallással kapcsolatos előadások, filmek képezték a rendkívül színes programot. Folklór zenét a Romano Glaso együttes játszott. Zárásként cigány felebarátaink életére áldást kért Iványi Tibor, egyházunk elnöke és Csonka József református missziós lelkész.

*

A Wesley János Lelkészképző Főiskolán márciusban a tatárszentgyörgyi gyerekek részére játékgyűjtési akciót hirdettünk. Az akció másik kezdeményezője (a Wesley-n végzett) roma szociális munkásokból álló csoport volt, akik úgy gondolják, hogy a társadalmi problémák orvoslásáért romáknak és nem romáknak (bármelynek, aki indíttatást érez) össze kell fogniuk. A gyűjtésben diákok, magánszemélyek, óvodák, saját intézményeink vettek részt. Külföldről is érkeztek felajánlások.

Az adományokat Iványi Gábor lelkész, a főiskola rektora, Horváth Aladár, a Roma Polgárjogi Alapítvány vezetője, valamint a szervezők vitték le Tatárszentgyörgyre április 6-án. Erre a községre az ottani egyik roma család ellen februárban elkövetett brutális merénylet miatt esett a választás.

NYÁRI TÁBOROK HEJCÉN

Június 29 (H) – július 3 (P), egyházi alkalmazott.

Vezetők: Iványi Tibor - Iványi Gábor

Július 6 (H) – július 13 (H), gyerek (8-11)

Vezetők: Jónás Miklós - Iklódy László

Július 27 (H) – augusztus 3 (H), serdülő (12-14) és kisifi (14 felett)

Vezetők: Iklódy László – Iványi Miklós

Augusztus 4 (K) – augusztus 11 (K), fiatal felnőttek és családosok tábora

Vezetők: Szabó Ildikó – ifj. Iványi Gábor

Augusztus 12 (Sz) – augusztus 19 (Sz), énekes/zenei

Vezetők: Iványi-Papp Mónika – Iványi Tamás

Díjak: Gyerek, tanuló: 20.000 Ft/tábor; Felnőtt: 25.000 Ft/tábor

Családos tábor díjai: 0-3 éves korig: 300 Ft/nap; 3-16 éves korig: 1.200 Ft/nap;

16 év fölött: 1.800 Ft/nap

A táborok díja (az útiköltségen kívül) minden, a tábor programjához kapcsolódó költséget tartalmaz.

Jelentkezni a helyi lelkésznél vagy központunk elérhetőségein lehet (ld. impresszum).

*

Nyíregyházi csendesnapok

Augusztus 19 (Sz) este – augusztus 21 (P) dél,

*

Július 13 (H) – július 21 (K), Steffisburg

Az évente ismétlődő svájci konferencia iránt érdeklődők bővebb felvilágosításért forduljanak központunkhoz vagy gyülekezeteink vezetőihez.

TARTALOM

Eltévesztett családpolitika	1
Mamuska	2
Anya lehetsz /vers/	2
Nem hagylak titeket árvakul	3
Ha küld az Úr, ne tétovázz!	3
Miképpen mi is megbocsátunk	3
Még egy perc	8
Hírek, imatárgyak	12

Élet és Világosság

Megjelenik havonként

Kiadja a

Magyarországi Evangéliumi Testvérközösség

H-1086 Budapest, Dankó utca 11.

Telefon/telefax: (06-1) 577-0515/577-0514

ISSN 1216 7223

www.metegyhasz.hu met_bp@uze.net

Technikai számunk: 0444

Bankszámlaszám:

OTP Bank Rt. 11708001-20520380

Készíti a szerkesztő bizottság

Szerkesztésért és kiadásért felel: Iványi Tibor

Éves előfizetési díj 960 Ft.

Egyes példányszám ára 80 Ft.

Megrendelhető a kiadótól és a MET lelkészi hivatalaiban.